

A bérszerető

Ugyan ki fizetne egy férfinak azért, hogy az megtanítsa a szexre?

ellemagazin.hu 2017

Rosie Garelick elkeseredésében pontosan ezt tette. Az öt hónapig tartó kapcsolat összetörte a szívét, és meglepő dolgok felfedezéséhez segítette hozzá. Tavaly öt hónapon átjártam egy bérszeretőhöz. Az egész egy kávézóbeli randival kezdődött, és azzal is fejeződött be, a kettő közötti kapcsolat helyszíne viszont nagyrészt egy magán-rendelő volt. Nem tudom a férfi teljes nevét, a telefonszámát, sem azt, hogy hol lakik. Ő sem tud rólam semmit. Soha nem fizettem neki személyesen, a logisztikáról és az anyagiakról a klinika munkatársai gondoskodtak.

44 éves vénlány vagyok. Utálok ezt a szót, mégis ez írja le legjobban az igazságot. Elkeseredettségemben próbáltam ki a bérpartnerterápiát (SPT, surrogate partner therapy), a szexuális partnereim számát ugyanis egy kezemen meg tudnám számolni. Ha randiznom kell, elfog a szorongás. Pedig nem éltem át semmilyen mély traumát, nem váltam molesztálás vagy nemi erőszak áldozatává, és nincs semmilyen testi rendellenességem. A szorongásom háttere összetett és bonyolult, családi elvárások, előnytelen körülmények kombinációja, amelyre csak rátettek egy lapáttal az általam generált fizikai korlátok, az elhízás és a hegek.

Az intimitáshoz és a szexhez fűződő viszonyom már tizenéves koromban is problémás volt. Húszas és harmincas éveimben a kérdés kicsit háttérbe szorult, úgy gondoltam, ráérek még ezzel foglalkozni. De ahogy közeledtem a negyvenhez, beláttam, többé nem tehetem meg, hogy nem veszek tudomást a problémáról. Megpróbálkoztam a netes társkereséssel, de intimitást nem tapasztaltam, ezért kezdtem el gondolkodni az SPT-n. Eleinte abszurdnak tűnt az elképzelés, de igazából az is elképzelhetőnek tűnt, hogy csak beszéljek a szexről.

A bérpartnerterápia jobban megfelelt az igényeimnek, mert főleg lelki kihívást jelentett, bár tény, hogy a testiség is elengedhetetlen részét képezte a kezelésnek. A klinikán az első megbeszélések során kiderült, hogy a terapeuták éppen elég hozzám hasonló nővel találkoztak már, sőt, gyakran élő közhelynek éreztem magam. Én voltam a szexualitását elfojtó, neurotikus nő, aki inkább a karrierjére koncentrált a szerelmi élete helyett. Először egy olyan terapeutát kaptam, nevezzük őt Annának, akivel csak beszélgetnem kellett. Annával a **Tel-Aviv** egyik belvárosi mellékutcájában található rendelőben találkoztunk. Kívülről úgy tűnt, mintha ügyvédi iroda vagy fogorvosi rendelő működne a házban. A klinika vezetőjével csak

egyszer találkoztam. Komoly, erős, szigorú megjelenésű nő volt, akit a szakmájában nemzetközileg elismernek és vezető elmének tartanak. A találkozásunk első pár percében végignézte, Anna miket írt fel rólam, miközben én ott ültem és néztem, ahogy rólam olvas. Iszonyatosan rettegtem, és a foglalkozás alatt szinte végig szípoztam. Lenyűgözött, az igazgatónő mennyire jó megfigyelő, olyan gyorsan megállapította a szorongásaim pontos okát, hogy szinte szégyelltem magam. Később megemlítettem ezt az élményt bérszeretőmnek, ő meg szinte áhítással magyarázta nekem, hogy az igazgatónő olyan, mint Dumbledore: bölcs, nagy tudású és a jószág megtestesítője. Az intimitás és a szex Dumbledore-ja. Sebastien, a szeretőmet a klinika több igénybe vehető partnere közül választották ki nekem. Az egyetlen kikötésem az volt, hogy ne legyen túl sovány. Bár most épp normális a súlyom, voltam már kövér, és sose tudtam teljesen megszabadulni az ebből eredő testképproblémáimtól. Tudtam, hogy úgyis bizonytalan leszek a közelében, nem akartam, hogy ezen még a külsőm miatti aggodás is rontson. Bár a Sebastienel töltött idő nagyobb részében csak csevegtünk, eleinte leírhatatlanul izgultam. Az első randink nagy részét azzal töltöttem, hogy aktívan próbáltam elterelni a figyelmemet a sírásról. Nem volt semmi konkrét oka az elkeseredettségemnek, hiszen Sebastien melegszívű, kedves férfinak tűnt. Hozzászóltam már, hogy hazudnom kell a férfiaknak magamról, de mivel Sebastien már tudott róla, mi a helyzet, az összes energia, amit általában erre a célra fordítok, hirtelen szabaddá vált. Ezt arra használtam, hogy megpróbáljak kezdeni valamit a helyzettel. Sebastien 38 éves művész. Mindenkinek, aki bérszeretőként dolgozik a klinikán, kell, hogy legyen egy civil foglalkozása is, így a zenélés mellett Sebastien művészetet és filmezést tanít gyerekeknek. Ezenkívül még pultos is, bár nem tudom, hol. Eredetileg Franciaországból származik, és gyönyörű, mogyoróbarna szeme van.

Az utolsó külső helyszínre szervezett randevúnk, mielőtt elkezdünk volna a rendelőben találkozni, a tengerparton volt. Rövid időre bementünk a vízbe, aztán megittuk a parton a söröket, amiket Sebastien hozott magával, mély diskurzusba merülve az intimitás fogalmáról. Sebastiennek számos szexuális partnere volt már - bár nem árulta el nekem, pontosan hány, de feltételezésem szerint a szám háromjegyű. Szóval megemlítettem, hogy nem lehet igazi intimitás az, amit ennyi különböző nővel képes átélni. Bár nem tűnt úgy, hogy ezzel a véleményemmel megbántottam volna, mégis rosszul éreztem magam, gyerekesnek, cinikusnak és gonosznak. A következő pár napban rendszeresen aggódtam emiatt.

A terápia részeként a szeretők minden foglalkozásról beszámolót írnak, amit aztán a beszélgetős terapeutám felolvasott nekem a találkozóink között. Valahányszor találkoztam Sebastien-nel, utána találkoztam Annával is, és Sebastien is találkozott vele minden alkalom után. Kiderült, hogy Sebastien kifejezetten élvezte a tengerparti

vitánkat. Sőt, azt állította, az volt az addigi legjobb randink. Nem értettem, miért nem a logikus válasszal vágott vissza, hogy mit tudhatok én az intimitásról, amikor még soha senkivel nem voltam a szexualitását elfojtó, neurotikus nő.

De Sebastient nem volt olyan könnyű felbosszantani, mint engem, a szex és az intimitás a kedvenc témái közé tartoztak. Én naivan egész életemben úgy gondoltam, az intimitásnak kell, hogy legyen egy olyan, 'mindenek felett álló definíciója, amely mindenkire mindig érvényes, az egyetlen morálisan elfogadható megoldás, ami ezért számomra is a megfelelő. Aznap értettem meg, hogy az intimitás szubjektív fogalom, és kezdtem el gondolkodni rajta, számomra mit jelent. Minél jobban megismertem Sebastient, annál jobban zavart, hogy a kapcsolatunk nem igazi. Kötődtem hozzá, de a randevúink után vissza kellett térnem az igazi életembe. Nem tudtam vele beszélni a foglalkozások között. Számára ez csak egy feladat volt, úgyhogy feltételezem, hasonlóan érzett vele kapcsolatban, mint én a saját munkámmal kapcsolatban, amit én sem feltétlenül szeretek mindig. Tudtam, hogy soha nem fog találkozni a barátaimmal vagy a családtagjaimmal, nem fogja látni, milyen jól néz ki a lakásom. Amikor Sebastien észrevette, hogy nem bízom az eljárásban, megpróbált felvidítani. Azt mondta, olyan ez, mint amikor a gyerekek, akiket tanít, megkérdezik tőle, hogy egyjelenet egy filmben valós-e, vagy fikció. Ilyenkor mindig azt szokta nekik válaszolni, ez lényegtelen, mert csak az a fontos, hogy ők abban a pillanatban igaznak hiszik-e.

Aztán elkezdtem azon aggódni, hogy mi lesz, ha beleszeretek Sebastien-be. Éreztem, hogy egy kicsit kezdek beleesni. A terápiás csapatom nem aggódott, ők azt mondták, a lehető legmélyebben bele kell élnem magam ebbe a kapcsolatba, és ha ez azt jelenti, hogy összetört szívvel lépek ki belőle, akkor annak úgy kellett történnie. Az ő szempontjukból ez csak fokozná a terápia hatását, tehát ők ezt nem elkerülendő rossz, hanem kifejezetten pozitív fejleménynek látták.

Az első klinikai találkozóinkon érzék-fókusz-gyakorlatokat végeztünk. Ezt a módszert Masters és Johnson fejlesztették ki az 1960-as években a fizikai és érzelmi tudatosság fokozására. Olyan gyakorlatsorozat, amivel a legtehetségtelegebbek is megtanulhatják az intimitást. A lényeg, hogy nem szexuális céllal közeledve megismerjük, megérintjük a másik testét. Ezáltal lassan hozzászoktam a testi intimitáshoz Sebastiennel. Az érzéki fókusz lehet erotikus, lépé-senkénti felizgatása a másíknak, de az első szakaszban szigorúan kerülni kell a nemi szervek érintését. Ahogy egyre kevésbé szorongtam, ezt több foglalkozáson keresztül gyakoroltuk.

Az elején iszonyúan szégyelltem magam, annak ellenére, hogy tisztán felállítottuk a

korlátokat, és Sebastien-től nem tartottam. De olyan hosszú ideje éltem már egyedül, hogy nem voltam hozzá szokva az érintéshez, még ahhoz sem, hogy' akár csak a kezemet megfogja valaki. Végül az arc és haj órán jött el a fordulópont. Egymással szemben ültünk egy kanapén, Sebastien a hajamat simogatta és a fejemet masszírozta tíz percig. Azt kérte, hogy csukjam be a szemem. A testemet nem szeretem, de a hajamra büszke vagyok. Egyenes, puha és különösen dús, úgyhogy sokan megszokták dicsérni. Gondoltam, hogy Sebastiennek is tetszeni fog. Mögém került, hogy megérinthesse az arcomat. Én nekidőltem a mellkasának, és valahogy elfelejtettem szégyellni magam az ölelésében. Hozzáért az ajkaimhoz, a nyakamhoz és a szemhéjamhoz. Kezdttem ellazulni, és éreztem az arcát a sajátom közvetlen közelében. Életemben először hagytam, hogy egy férfi vegye át az irányítást az érzékszerveim felett, és elmerültem az élményben. Sebastien mindenfelé simogatta a fejemet és az arcomat, én pedig hallgattam, ahogy lélegzik. Meglepően érzéki volt. Mikor abbahagyta a simogatást, pár percig csak ültünk és élveztük a csodát. Úgy éreztem magam, mintha hipnotizáltak volna. Minden orgazmust, közös viccet és mély beszélgetést, ami ezután következett, odaadnék, ha visszatérhetnék ehhez a pillanathoz.

Ez volt az a különös, megigéző szerelem, amiről mindenki beszél, a kapcsolat két ember között, amit minden film, dal, könyv és festmény megpróbál elkapni. Nem értettem, de boldog voltam, hogy végre átélhetem. Mikor másnap egyedül ébredtem otthon, még mindig hallottam Sebastien lélegzetét a fülemben. Lassan, de biztosan kezdtem Sebastien megszállottja lenni. Azon kaptam magam, hogy az üzleti megbeszéléseken azon gondolkodom, miket csináltunk együtt a klinikán. Műszaki területen dolgozom, így a legtöbb kollégám férfi. Mindenféle új, innovatív termékekről beszélgettek, én meg elmerültem egy erotikus fantáziába.

Lehet, hogy nem is szerelmet éreztem, csak nemi vágyat? Mindenesetre a kettő közül valamelyiket. A terapeutám azt mondta, ez jó jel, élvezzem, amíg lehet. Már láttam a folyamat végét, féltem, hogy eljutok a szikla tetejére, pár percig élvezhetem a látványt, aztán lezuhanok, vissza a valóságba. De nem akartam, hogy véget érjen. Abban reménykedtem, hogy az összetört szívem motiválni fog majd a változásra.